

Μονοπάτια στον Παράδεισο.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Ξεκινήσαμε πρωί από την ιερά μονή του Φιλοθέου με προορισμό το μοναστήρι του Καρακάλου. Ο καιρός φθινοπωρινός, βροχερός, σε προκαλεί και σε προτρέπει να αναδυθείς μέσα από τις φθαρτές απεικονίσεις και να αγγίξεις τα αιώνια και άφθαρτα. Κάθε στιγμή, κάθε λεπτό στον Αγιώνυμο Άθωνα είναι συνάντηση με την αιωνιότητα, εμποτισμός και πρόγευση παραδείσου μέσα από την ζώσα επαφή σου με την παρθενική φύση και την οργιαστική βλάστηση, κυρίως δε με την αυτοθέλητη συγκαταρίθμησή σου στη χορεία των συνοδοιπόρων στα μονοπάτια και στα περάσματα του Παραδείσου.

Ακολουθούμε το πεζοπόρο μονοπάτι - για πόσο ακόμη άραγε; - για την ιερά μονή του Καρακάλου. Κοντά μια ώρα δρόμος με αργό αλλά σταθερό βηματισμό μέσα από ένα καταπράσινο δάσος με οξιές και βελανιδιές, με καθαρά τρεχούμενα νερά, μικρά και πρόχειρα γεφύρια, μυρωδιές διανθισμένες με βρόχινο νερό που βάλθηκε να απεκδυθεί στο ήδη υγρό και νωπό αγιορείτικο χώμα.

Ακούσματα πουλιών, ισχνά και μακρύβολα, μόλις που ακούγεται η μονολόγιστη ευχή των συνπροσκυνητών μου «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον με τον αμαρτωλό», που ισοκρατεί με την περιρρέουσα αγιαστική ατμόσφαιρα και ο συννεφιασμένος

ουρανόσ, λες και βάλθηκε να αποποιηθεί το γκρίζο του χρώματός του στις σκοτεινές ανταύγειες που στέλνει γύρω του.

Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς! Στα ακούσματά μου ηχούν ακόμη ο συγκερασμός των σημάτων και των ταλάντων από τις ορθρινές ακολουθίες και δεσπόζει ο λόγος του Αγίου Εφραίμ του Σύρου, που τόσο γλαφυρά ανέγνωσε στην τράπεζα ο αναγνώστης μοναχός: «Ταπείνωση δεν είναι να μιλάς ταπεινά για τον εαυτό σου , αλλά να μη λες τίποτα για τον εαυτό σου».

«Όσο πηγαίνομε , ο Άθως ξεδιπλώνεται. Κόκκινα στίγματα ευφραίνουν τους σμαραγδένιους του κυματισμούς - τα κελλιά. Είναι αμέτρητα. Βυθίζονται στο πράσινο, σκαρφαλώνουν στις ανηφοριές, φωλιάζουν στις λαγκαδιές, κατεβαίνουν στη θάλασσα»(Ζαχαρίας Παπαντωνίου, Άγιον Όρος, Εστία, Αθήνα 1997, σελ. 47). Η περιπλάνηση στον Άθωνα δεν έχει αρχή και τέλος γιατί ωσαύτως δεν έχει τέλος η οικείωση της θείας εμπειρίας της Εκκλησίας που εδράζεται αγιοπνευματικά και χαριτωμένα στην Αποκάλυψη του Παναγίου Θεού στον κόσμο.

Αυτή η αποκάλυψη είναι εμπειρικά βεβαιωμένη μέσα στην Εκκλησία με αποτέλεσμα ο πιστός να γεύεται και να πανηγυρίζει λειτουργικά το συνεχές παρόν της ζωής του ως μετοχή και οικείωση στην Αιωνιότητα, που δεν είναι άλλη παρά η πρόγευση των υπερκοσμίων και αρρήτων και η μέθεξη του αποκαλυφθέντος από την αγαστή συνεργία της αίσθησης και της ενεργούμενης γνώσης του πιστού.

Προσκυνητάρια, πρόχειρες μα τόσο φιλόξενες απλωταριές , υπαίθρια κιόσκια υποβαστάζουν τον κόπο των προσκυνητών και σε ανεφοδιάζουν με αποθέματα υπομονής για να συνεχίσεις το μονοπάτι.

Πλησιάζουμε στο μοναστήρι του Καρακάλου. «Η μονή ησυχάζει. Το κύμα του μεγάλου του κόλπου νανουρίζει την απραξία της, σβήνοντας απάνω στα χαλίκια ρυθμικό και ήρεμο. Είμαστε μπροστά στον θολωτόν πυλώνα, που κρύβει στην κοιλότητά του ζωγραφισμένη την Παρθένο, καθώς όλοι οι πυλώνες των μοναστηριών και περιμένομε να προβάλη ο πορτάρης»(Ζ. Παπαντωνίου, Άγιον Όρος, σελ. 31).

Επιβλητικό μοναστήρι. Με συνεπαίρνει ο φρουριακός και αγέρωχος πύργος του, πάνω από την είσοδο στη νοτιοδυτική πλευρά της μονής.

Οι πυρφόρες πολεμίστρες του, το αδιάσειστο στους αιώνες περίγραμμα των

αετωμάτων του, η υψωμένη κυματίζουσα με τις δαντελλωτές επάλξεις εθνική μας σημαία παρακινεί σε πνευματική εγρήγορση και διδάσκει το "αποίκιον" και ανεπιτήδευτον του αποτελέσματος, εδώ που όλα είναι τόσα απλά, τόσο απροσποίητα μα και τόσα αληθινά και παραδείσια!

«Ουχ ο τόπος αλλά ο τρόπος» όμως διδάσκει ο Πατερικός λόγος και αναζητώ μονοπάτια στον Παράδεισο γύρω μου. Μέσα στον κόσμο, ως μέρος εγώ του κόσμου και απεχθές τμήμα του, εναρμονίζω τον άναρχο βηματισμό μου με προορισμό τα μονοπάτια που οδηγούν στον Παράδεισο.

Και διδάσκομαι την απλότητα και την απροσποίητη κατάθεση της αγάπης μου μέσα στην πνευματοκίνητη, αιώνες τώρα , παράδοση της Εκκλησίας, το "αποίκιον" και "ασχημάτιστον" της συμπεριφοράς που υποδηλώνει "πέιρα" πνευματική, που χαράσσει μονοπάτια ουράνια , που μυρίζει Παράδεισο και νωπό αγιορείτικο αγιασμένο χώμα.

Αθωνικά μονοπάτια αλησμόνητα, νοσταλγικά, λυτρωτικά! Αθωνικά μονοπάτια Παραδείσια!

Υπό Δημητρίου Π. Λυκούδη Θεολόγου - Φιλολόγου,

ΜΑ.,ΜΑ. Θεολογίας, Υπ. Δρος Παν/μίου Αθηνών

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com